

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: V. V.**, se sídlem S., Z., zastoupeného Ing. P. P., daňovým poradcem, se sídlem R. , P., **proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 20. 10. 2014, čj. 27671/14/5000-14303-711514,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou soudu dne 6. 12. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl na základě odvolání žalobce částečně změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 9. 12. 2013, čj. 3927604/13/2104-24802-20366, jehož zrušení taktéž navrhuje. Tímto platebním výměrem byla žalobci dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 1.019.095 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 203.819 Kč, neboť správce daně shledal, že žalobce ve zdaňovacím období 2. čtvrtletí roku 2012 neoprávněně nárokoval odpočet daně, jelikož v daňovém přiznání za uvedené zdaňovací období přiznal daň ve výši 1. 019.095 Kč za dovoz zboží ze třetích zemí (dovoz textilií z Indie a Číny) a v téže výši uplatnil z uvedeného plnění nárok na odpočet, zároveň ale nijak neprokázal, že toto plnění použil pro uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný vyšel z toho, že v daném případě bylo třeba stanovit DPH dle pomůcek, a na základě toho změnil rozhodnutí správce daně tak, že výši doměřené daně stanovil na 1.048.643 Kč a výši penále na 209.729 Kč.

Žalobce předně nesouhlasil se stanovením daně dle pomůcek ve smyslu § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalovaný měl k dispozici dostatek podkladů k tomu, aby daň stanovil dokazováním. Nejenže měl k dispozici veškerou účetní evidenci žalobce, ale navíc mu bylo sděleno, že zboží dovezené žalobcem ze třetích zemí má v držení L. P., na kterou žalobce podal trestní oznámení. Žalobce se domnívá, že žalovaný fakticky stanovil daň dokazováním, neboť vycházel výlučně z údajů zjištěných od žalobce. Navzdory tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stanovil daň podle pomůcek a zastřel tak formálně právní postup. Žalobce dále brojil proti závěru žalovaného, že zboží zakoupené žalobcem ve třetích zemích bylo prodáno. Aby žalovaný mohl učinit tento závěr, musel by dle § 92 odst. 5 daňového řádu prokázat, že žalobce prodal zboží na území ČR. Žalovaný však ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že vše nasvědčuje tomu, že zboží bylo prodáno, a to s odkazem na skutečnost, že mu žalobce neumožnil prohlídku zboží, nesdělil, kde se zboží nachází, a neprokázal svou spolupráci s L. P.. Žalobce však během řízení zdůrazňoval, že předmětné zboží má v držení L. P., na kterou podal i trestní oznámení. Tento důkazní prostředek však žalovaný bez dalšího vyřadil s odůvodněním, aby žalobce v rámci svých obchodních vztahů vynakládal větší míru obezřetnosti a dbal o bezproblémovost svých partnerů. Žalovaný se navíc ani nezabýval otázkou, na jakém území bylo zboží prodáno, neboť pokud by bylo prodáno v jiném státě EU, tak by nemohlo být předmětem DPH.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný chybně určil období dodání zboží, neboť vyšel jednak ze skutečnosti, že k pořízení zboží došlo současně s jeho propuštěním do volného oběhu v rámci 2. čtvrtletí roku 2012, a jednak z toho, že žalobce nevěděl, kde se předmětné zboží nacházelo. Žalobce však žalovanému v průběhu řízení opakovaně zdůrazňoval, že předmětné zboží se nachází v držení L. P., pouze nevěděl, kde přesně P. zboží uskladnila, přičemž správci daně předložil inventarizaci ze dne 31. 12. 2012, kde bylo předmětné zboží uvedeno. Přesné určení období prodeje zboží má přitom významný vliv na úrok z prodlení, který plyne od data neuhrazení daně. Žalobce má tedy za to, že žalovaný si při určení období, kdy bylo zboží prodáno, pouze vybral nejvýhodnější období, aniž by s určitostí prokázal uskutečnění prodeje v tomto období. Současně pak žalobce žalovanému vytýká postup při předvolávání L. a A. P. ke svědecké výpovědi. Když se tyto svědkyně nepodařilo předvolat, měl jim žalovaný uložit dle § 247 odst. 2 daňového řádu pořádkovou pokutu, ale jelikož tak neučinil, nevyužil veškeré všechny zákonné donucovací prostředky k zajištění výsledku žalobcem navržených svědků a jednal tak v rozporu s § 5 odst. 1 a 2 a § 92 odst. 2 daňového řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě rámcově shrnul relevantní ustanovení zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a rovněž vymezil zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek dle § 98 daňového řádu. K vlastním žalobním bodům uvedl, že žalobce sice prokázal uskutečnění dovozu zboží a nárok na odpočet, ale nikterak neprokázal, kde se předmětné zboží nachází, pouze opakovaně uváděl, že zboží má v držení L. P., která je však nekontaktní. Žalobce v daňovém přiznání k dani z příjmů za rok 2012 uváděl nulový stav zásob, následně však tvrdil, že došlo k chybě a doložil inventární soupis obsahující předmětné zboží. Podle žalovaného však nemohl tuto inventarizaci provést bez součinnosti s P. a bez toho, aby zboží fyzicky viděl. Každý daňový subjekt je zodpovědný za zorganizování svých obchodních vztahů, a tedy i za to, že má zboží od okamžiku nákupu pod kontrolou, tedy i při využití uskladnění zboží u třetí osoby je nadále schopen se zbožím

disponovat, a proto musí vědět, kde je zboží umístěno. Jelikož žalobce neprokázal, kde se zboží nachází, ani neprokázal spolupráci s P., posoudil žalovaný věc tak, že došlo k prodeji zboží, a tedy k dodání ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o DPH, a tím mu vznikla povinnost přiznat daň na výstupu ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH. Tím, že neprokázal, kde se zboží nachází, žalobce současně nesplnil povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti uváděné ve svých podáních ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, čímž vznikly předpoklady pro aplikaci § 98 daňového řádu. Žalovaný proto mohl stanovit daň dle pomůcek. Trestním oznámením na L. P. nezanikla povinnost žalobce k dani, ani k prokázání jeho tvrzení. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 73/2009-162, podle něhož je v zájmu podnikatele snažit se v rámci možností dbát o bezproblémovost svých obchodních partnerů. Současně navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení a odkázal v této souvislosti na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Ze správního soud spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti: V roce 2012 vykonal správce daně u žalobce daňové kontroly na DPH za zdaňovací období 1. a 3. čtvrtletí roku 2012. V rámci těchto kontrol zjistil, že žalobce dovezl zboží (zejm. textilie a autodoplňky) z Indie a Číny, a následně měl toto zboží vyvézt do Itálie, přičemž během těchto kontrol žalobce uváděl, že nevěděl, jak přesně dané obchody probíhaly, neboť faktický prodej zboží do ČR zajišťovaly různé obchodní společnosti, v nichž jako jednatel či společník figurovala zejména L. P., která dle tvrzení žalobce zajišťovala faktické uskutečňování těchto obchodů. V návaznosti na uvedená zjištění zahájil správce daně dne 31. 5. 2013 u žalobce další daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla mimo jiné i DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012. Žalobce za toto zdaňovací období přiznal daň v celkové výši 6.527.392 Kč za dovoz textilií od dodavatelů z Indie a Číny, což vykazoval třinácti fakturami vystavených jednotlivými dodavateli (evidovanými pod č. PF 3 - 15) zahrnujících vedle ceny zboží též náklady na dopravu a clo. V rámci téhož daňového přiznání žalobce rovněž uplatnil nárok na odpočet DPH v celkové výši 1.096.783 Kč. Jak správce daně dále zjistil, v rámci daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012 žalobce uváděl k datu 31. 12. 2012 nulový stav skladovaných zásob, zároveň však nedoložil žádné faktury vydané odběratelům. Za účelem vyjasnění těchto nejasností provedl správce daně dne 11. 7. 2013 výslech žalobce, který vypověděl, že o daných obchodech nic nevěděl, neboť veškeré obchodní transakce zajišťovala a sama si řídila L. P., která má rovněž fyzicky k dispozici skladované zboží. Kde se toto zboží nyní nachází, žalobce nevěděl. Jak dále vyplynulo z výslechu, žalobce získal kontakt na L. P. a jejího manžela A. P. přes jisté Číňany, kteří také bývali přítomni jeho jednáním s L. P., jež mu po předchozí telefonické dohodě předávala na různých parkovištích doklady týkající se dodávaného zboží. Skladování zboží měla dle výpovědi žalobce zajišťovat A. P., kterou viděl jen jednou, když mu přivezla nějaké doklady, jinak s ní nemá žádnou smlouvu o spolupráci. K dotazu správce daně, jak se žalobce vlastně podílel na obchodu, když všechno zajišťovala P., žalobce odpověděl, že měl dostat jenom provizi za účetnictví a umožnění obchodů přes jeho osobu. Správce daně následně požádal o poskytnutí informací orgány celní správy, které předtím prováděly u žalobce kontrolu celního prohlášení po propuštění dovezeného zboží do oběhu. Z protokolů ze dne 18. 4. 2013 a 6. 5. 2013 poskytnutých celní správou vyplývá, že žalobce i v průběhu celní kontroly vypovídal, že veškerý pohyb dováženého zboží probíhal bez jeho vědomí a bez jeho přítomnosti a vše měla fakticky řídit L. P..

Dne 19. 8. 2013 správce daně žalobci sdělil, že mu vznikly pochybnosti, zda zboží, za jehož dovoz žalobce ve 2. čtvrtletí roku 2012 přiznal DPH, bylo užito k uskutečnění žalobcových ekonomických činností pro účely odpočtu daně ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Proto jej vyzval, aby prokázal, že přijatá zdanitelná plnění použil pro účely svých ekonomických činností a v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování zdanitelných plnění na výstupu. Žalobce v reakci na tuto výzvu uvedl, že dovozené zboží zatím nebylo prodáno a nachází se v držení L. P., a z tohoto důvodu nemohl uskutečnit zdanitelná plnění na výstupu, přičemž s ohledem na hodnotu dovozeného zboží je zřejmé, že jej nemohl použít pro vlastní spotřebu ani pro jiné účely než právě pro podnikání, tudíž podmínky pro přiznání odpočtu splnil. Uvedl rovněž, že na L. P. hodlá podat trestní oznámení. Dne 4. 9. 2013 pak správce daně vyzval žalobce k doložení obchodní spolupráce s L. P. a předložení veškerých plných mocí, které jí udělil. Dále žalobce vyzval, aby doložil převod zboží do držení L. P., a pokud k tomuto převodu nedošlo, aby uvedl místo uskladnění s předložením právního titulu k užívání skladovacího prostoru, a aby současně správci daně umožnil prohlídku tohoto zboží. Rovněž vyžadoval doložení skladové evidence k datu 31. 12. 2012, ke kterému žalobce ve svém daňovém přiznání k dani z příjmů uvedl nulový stav zásob. Žalobce na to dne 6. 10. 2013 sdělil, že L. P. neudělil žádné plné moci, ani s ní neuzavřel žádnou písemnou smlouvu, žádný převod zboží na ni se nikdy neuskutečnil a předmětné zboží je v jejím držení z toho důvodu, že se starala o veškeré obchodní aktivity. Proto nelze umožnit správci daně prohlídku zboží, neboť žalobce neví, kde je uskladněno, přičemž L. P. je zcela nekontaktní. Žalobce současně připojil kopii trestního oznámení podaného u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 na L. P. a listiny nazvané inventurní soupis zásob ke dni 31. 12. 2012.

Protokolem ze dne 8. 11. 2013, čj. 3734881/13/2104-05401-204324, byl následně žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a byla mu předána zpráva o daňové kontrole, k němuž ve vyjádření uvedl, že správci daně předložil veškeré důkazní prostředky prokazující nákup zboží a jeho použití pro účely zdanitelných plnění, a proto měl za to, že když sdělil, že zboží bylo určeno k prodeji, tak důkazní povinnost přešla na správce daně. Ve zprávě o daňové kontrole čj. 3734595/13/2104-05401-204324 pak správce daně shrnul výsledky kontroly a dospěl k závěru, že zákonnou povinnost daňového subjektu prokazovat všechny skutečnosti uváděné v daňovém tvrzení nelze přenést na jakoukoli třetí osobu, a proto tvrdí-li žalobce, že za něj třetí osoba prováděla obchodní operace, o kterých on sám nevěděl, pak tím v žádném případě není zbaven své daňové povinnosti za tyto obchody. Proto je povinen prokázat údaje, jež uvedl do daňového přiznání a jež stvrdil svým podpisem. Žalobcem předložený inventurní soupis správce daně označil za účelově zpracovaný dokument nezobrazující skutečný stav zásob, neboť žalobce opakovaně uváděl, že neví, kde se zboží nacházelo a nachází, tudíž inventuru zboží nemohl fyzicky provést a porovnat se stavem účetním. Správce daně proto uzavřel, že žalobce uskutečnil dovoz zboží ze třetí země, přičemž neprokázal, že toto plnění použil pro uskutečnění svých zdanitelných plnění, tedy neprokázal oprávněnost uplatnění odpočtu daně na vstupu, a proto je mu třeba tuto daň dodatečně doměřit. V návaznosti na projednání zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dne 9. 12. 2013 pod čj. 3734595/13/2104-05401-204324 dodatečný platební výměr, jímž žalobci doměřil DPH ve výši 1.019.095 Kč a penále ve výši 203.819 Kč.

Proti shora uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. V něm namítal, že správce daně dostatečně neprokázal, že by žalobce nepoužil zboží nakoupené ve třetích

zemích k uskutečnění ekonomických činností, ani dostatečně nevyvrátil žalobcova tvrzení. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení na rozdíl od správce daně usoudil, že nelze zpochybnit tvrzení žalobce o užití zboží k ekonomické činnosti, neboť u zboží daného druhu a daného množství nelze uvažovat o užití pro vlastní spotřebu žalobce, a naopak lze důvodně předpokládat určení k dalšímu prodeji. Žalovaný dále zdůraznil, že v přiznání k dani z příjmů za rok 2012 žalobce uvedl nulový stav zásob, a byť později tvrdil, že šlo o omyl, a předložil inventurní soupis zásob ze dne 31. 12. 2012, tak tento soupis nelze považovat za důvěryhodný, neboť tvrdil-li žalobce, že inventarizaci prováděl v součinnosti s L. P., která je pro něj již od srpna 2012 nekontaktní, pak nemohl v součinnosti s ní provést inventarizaci k datu 31. 12. 2012. Žalovaný proto dovodil, že k prodeji předmětného zboží došlo. Považoval dále za podstatné, že žalobce nevěděl, kde se zboží nachází ani jej nebyl schopen správci daně zpřístupnit, a byť tvrdil, že zboží má v držení L. P., tak svou spolupráci s ní nijak neprokázal. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru, že daň nebylo možno stanovit na základě dokazování, ale je třeba stanovit ji podle pomůcek, a proto správci daně uložil, aby v tomto směru doplnil řízení.

Správce daně proto doplnil řízení tak, že přistoupil ke stanovení daně dle pomůcek. Při stanovení marže pro účely stanovení daně na výstupu vyšel z toho, že předmětem podnikatelské činnosti žalobce bylo instalátérství a topenářství, zatímco zkoumaný nákup zboží byl jen doplňkovou činností, a proto nelze při stanovení marže vyjít z prodeje zboží v minulých obdobích, ale toliko z marže průměrné. Z tohoto důvodu si vyžádal od Českého statistického úřadu údaje o obchodních přírážkách zjištěných v jednotlivých čtvrtletích roku 2012 v maloobchodě (průměrná hodnota 23%) a velkoobchodě (průměrná hodnota 12,7%), a z těchto údajů vypočetl průměrnou obchodní přírážku, následně o ni navýšil pořizovací cenu zboží a tím stanovil cenu prodejní. Na základě toho určil, že po stanovení daně dle pomůcek je třeba zvýšit daň na výstupu o 1.200.996 Kč. Žalovaný následně dne 15. 9. 2014 seznámil žalobce s odlišným právním názorem spočívajícím ve zvýšení doměřené daně po jejím stanovení dle pomůcek. Žalobce k tomu ve vyjádření namítl, že se stanovením daně dle pomůcek nesouhlasí, neboť daňové orgány mají k dispozici podklady umožňující stanovit daň dokazováním. Dle žalobce mělo být jako důkazní prostředek využito trestní oznámení na L. P., z něhož jednak plyne, že L. P. pouze využila žalobce k získání výhody pro svou osobu, a proto by správce daně měl správně doměřit daň jí, a dále z trestního oznámení plyne, že uvedená má v držení veškeré zboží, a tudíž není možno přijmout závěr, že předmětné zboží bylo prodáno, a stanovit daň dle pomůcek. Žalobce dále zpochybnil samotný postup při stanovení daně dle pomůcek a předložil vlastní výpočet marže. Dne 20. 10. 2014 pak žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání žalobce, přičemž zohlednil jeho námitky týkající se výpočtu marže a jako pomůcku pro stanovení daně na výstupu použil marži vypočtenou z dřívějšího prodeje zboží, na základě čehož stanovil DPH ve výši 1.048.643 Kč a penále ve výši 209.729 Kč. Ve zbytku ale odvolacím námitkám nepřisvědčil.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Soud předesílá, že je mu z jeho úřední činnosti znám rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2016, čj. 45 Af 6/2014-28, jímž vyhověl žalobě téhož žalobce proti rozhodnutí žalovaného potvrzujícího dodatečný platební výměr DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012. V uvedené věci se rovněž jednalo o dovoz zboží z Indie a Číny, jenž měl být dle žalobce fakticky uskutečňován L. P., nicméně navzdory určité skutkové souvislosti s nyní projednávanou věcí se nejedná o zcela totožné případy. Především jde o přezkum rozhodnutí navazujících na samostatně zahájené daňové kontroly (v nyní posuzované věci jde o doměření DPH za období 2. čtvrtletí roku 2012, kdy daňové kontrola byla zahájena dne 31. 5. 2013, tj. po ukončení daňové kontroly 3. čtvrtletí roku 2012, které se týkala zmiňovaná věc sp. zn. 45 Af 6/2014), a dále je zde dán odlišný okruh sporných otázek (ve věci projednávané pod sp. zn. 45 Af 6/2014 byl zkoumán následný prodej dovezeného zboží do Itálie).

Jádrem sporu nyní projednávané věci je předně otázka, zda žalovaný mohl přistoupit ke stanovení daně za použití pomůcek dle § 98 odst. 1 daňového řádu, anebo zda měla být daň stanovena dokazováním, jak namítá žalobce. Pro stanovení daně užitím pomůcek musí být kumulativně splněny dvě podmínky: První podmínkou je zjištění, že daňový subjekt neprokázal všechny skutečnosti, jež je dle zákona povinen tvrdit (§ 92 odst. 3 daňového řádu), a v důsledku toho není možno stanovit daň dokazováním, druhou podmínkou je pak objektivní možnost stanovit základ daně a její výši pomocí pomůcek. Těmito podmínkami je v zásadě vymezen i okruh námitek, které může daňový subjekt proti stanovení daně za použití pomůcek uplatnit: Za prvé může brojit proti adekvátnosti použitých pomůcek a způsobu jejich vyhodnocení správcem daně, a za druhé může tvrdit, že k aplikaci pomůcek nebyl důvod, neboť daň bylo možno stanovit dokazováním, toto tvrzení však musí relevantním způsobem doložit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 21/2013 - 66). V tomto případě žalobce nenapadá podobu či hodnocení pomůcek použitých žalovaným (v tomto ohledu mu ostatně v průběhu odvolacího řízení žalovaný vyhověl), ale zpochybňuje právě samotné použití pomůcek, jelikož je přesvědčen, že v řízení byl dostatek podkladů pro stanovení daně dokazováním. Žalobce v této souvislosti argumentuje jednak tím, že předložil veškerou účetní evidenci, a splnil tak svou zákonnou důkazní povinnost, především však namítá, že žalovaný učinil nesprávný úsudek o tom, že zboží bylo prodáno, neboť tuto skutečnost by musel prokázat. Soud se však s těmito argumenty neztotožnil.

Předně nelze souhlasit s tím, že by žalobce skutečně zcela splnil svou povinnost tvrdit a doložit všechny rozhodné skutečnosti. Žalobce totiž v rámci daňového přiznání k DPH za 2. čtvrtletí roku 2012 uplatňoval nárok na odpočet daně na vstupu, zároveň však nijak nedoložil, jakým způsobem s přijatými zdanitelnými plněními (textil dovezený z Indie a Číny) dále naložil, ačkoliv právě tato skutečnost je z hlediska správného stanovení odpočtu zcela klíčová (srov. § 72 daňového řádu), přičemž ve vztahu k jejímu prokázání spočívá důkazní břemeno na straně žalobce (srov. § 92 odst. 3 daňového řádu; dále též nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05). Správce daně se proto v průběhu kontroly zcela logicky dotazoval, co se se zbožím dovezeným z Indie a Číny dále stalo. Žalobce se své povinnosti tvrdit a prokázat skutečnosti vážící se k jeho daňové povinnosti nemohl zbavit sdělením, že předmětné zboží má neznámo kde v držení L. P., která všechny jeho obchody fakticky zajišťovala. Toto tvrzení samo o sobě nevypovídá nic o tom, jakým způsobem mělo být zboží dodané z Asie použito k další ekonomické činnosti žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že s ohledem na množství a povahu dodaného zboží (nákladní kontejnery s textiliemi) je prakticky vyloučeno použití výhradně pro vlastní spotřebu, tudíž je zcela

logické předpokládat, že zboží zjevně muselo sloužit k další ekonomické činnosti žalobce, a proto zde nárok na odpočet daně na vstupu (§ 72 daňového řádu) musel vzniknout. Žalobce se přitom mylí, domnívá-li se, že po něm v této souvislosti bylo vyžadováno prokázání neuskutečnění prodeje zboží (tj. prokázání něčeho, co se nestalo). Jeho povinností naopak bylo tvrdit a prokázat, jaké bylo další ekonomické využití zboží. Jestliže k tomu ale žalobce nic bližšího neuvedl ani nedoložil, pak zde skutečně scházel dostatek relevantních důkazů pro správné vyměření daňové povinnosti. Základní předpoklad pro stanovení daně dle pomůcek byl tedy naplněn. Pokud jde o žalobcem předložené trestní oznámení na L. P., pak toto nelze považovat za relevantní důkazní prostředek, neboť podání trestního oznámení představuje toliko podnět pro konání orgánů činných v trestním řízení, v žádném případě však nevypovídá nic o pravdivosti skutečností v něm uváděných. Uvedené trestní oznámení tedy rozhodně nemohlo postačovat k tomu, aby daň byla stanovena dokazováním.

V souvislosti s použitím pomůcek žalobce žalovanému dále vytýkal neodůvodněný úsudek o prodeji zboží. Soud však ani této námitce nemohl přisvědčit. Žalovaný totiž výslovně uvedl, že vychází z obsahu daňového přiznání žalobce k dani z příjmů za rok 2012, v němž je uveden nulový stav zásob. Žalobce sice v průběhu odvolacího řízení tvrdil, že se jednalo o chybu a argumentoval inventurním soupisem zásob ze dne 31. 12. 2012, soud se ovšem ztotožňuje se žalovaným v tom, že tento inventurní soupis je značně nepřesvědčivý. Jednak je poněkud s podivem, že žalobce v řízení před správcem daně i během předchozích daňových kontrol (za 1. a 3. čtvrtletí roku 2012) po celou dobu vypovídal, že nemá ponětí, jakým způsobem bylo s dovezeným zbožím manipulováno, neboť vše zařizovala L. P. a on byl pouze „účetním místem“, a pak během odvolacího řízení náhle předloží inventurní soupis zásob, který vypracoval on sám. Dále nelze přehlédnout, že předložený soupis zásob je datován ke dni 31. 12. 2012, přičemž žalobce tvrdí, že ho vypracoval v součinnosti s L. P., což je ale zcela v rozporu s jeho dosavadním tvrzením, kdy již od srpna roku 2012 (viz průběh daňových kontrol za 1. a 3. čtvrtletí roku 2012) opakovaně tvrdil, že L. P. je pro něj nekontaktní. Z téhož důvodu není pravděpodobné, že by v prosinci 2012 provedl soupis zboží, o němž tvrdí, že neví, kam ho (od srpna 2012 nekontaktní) L. P. uskladnila. S ohledem na uvedené nelze žalobcem předložený soupis ze dne 31. 12. 2012 považovat za věrohodný důkazní prostředek. Jestliže žalobce neuvedl nic dalšího, čím by vysvětlil uvedení nulového stavu zásob v přiznání k dani z příjmů za rok 2012, a nelze-li zároveň vzhledem k povaze a množství předmětného zboží předpokládat využití pro osobní spotřebu (viz výše), pak je logické, že žalovaný při stanovení daně užitím pomůcek nahlížel na předmětné zboží jako na prodané, resp. využitě k další ekonomické činnosti žalobce. Bylo na žalobci, aby prokázal, jak bylo se zbožím naloženo, ten však ohledně svého obecného tvrzení, že zboží je stále uskladněno, neunesl důkazní břemeno. Pokud v této souvislosti žalobce dále namítá, že se žalovaný nezabýval otázkou, na jakém území bylo předmětné zboží prodáno, neboť prodej do země EU by nebyl předmětem DPH, pak je třeba zdůraznit, že tuto skutečnost měl primárně tvrdit a prokázat žalobce. V průběhu daňového řízení tak ovšem neučinil a daň proto musela být stanovena prostřednictvím pomůcek. Zde je třeba připomenout, že pomůcky dle § 98 daňového řádu představují kvalifikovaný odhad, jejich smyslem je stanovit daň s co největší mírou pravděpodobnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 184/2006-12 a čj. 2 Afs 29/2006-108), proto pokud žalobce v průběhu daňového řízení prodej zboží do země EU vůbec netvrdil, pak nemůže v řízení před soudem úspěšně namítat, že tuhle varianta nebyla zahrnuta do zjištění učiněných na základě pomůcek.

Shora uvedené pak platí též ve vztahu k žalobní námitce napadající stanovení období, kdy mělo dojít k prodeji zboží. Jestliže žalovaný stanovil období prodeje na základě údajů opatřených od celní správy, podle nichž bylo předmětné zboží propuštěno do volného oběhu, a zároveň tak činil v rámci aplikace pomůcek, kdy neměl od žalobce k dispozici žádné bližší údaje, pak je jeho závěr o stanovení období prodeje zboží vystavěn na zcela racionálním základě ve smyslu výše zmiňované judikatury.

Soud rovněž nepovažuje za důvodnou námitku brojící proti neprovedení důkazu výsledkem L. a A. P.. Žalobce totiž v průběhu daňového řízení svědeckou výpověď těchto osob vůbec nenavrhoval. Ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2013 sice zmínil, že po správci daně požadoval jejich výsledky a že se tyto svědkyně k výpovědi nedostavily, nicméně z kontextu celého vyjádření je zjevné, že se jedná pouze o rekapitulaci událostí v předchozích řízeních (daňová kontrola za 3. čtvrtletí 2012), a nikoliv o návrh na provedení důkazu (nehledě na to, že ani později v odvolacím řízení se žalobce výsledku svědkyň nijak nedovolával). To je podstatný rozdíl oproti související věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 45 Af 6/2014, kde soud žalobní námitce brojící proti nedostatečnému zajištění svědeckých výpovědí vyhověl, mj. též proto, že v uvedené věci byl návrh na jejich výsledky výslovně vznesen již v průběhu doměřovacího řízení. Pro úplnost je třeba zopakovat, že ačkoliv nyní projednávaná věc vykazuje s danou věcí určitou skutkovou souvislost, stále se jedná o dvě odlišná řízení, jejichž předmětem byla různá zdaňovací období. Důkazní prostředek navržený pro účely jednoho řízení ovšem nelze automaticky považovat za navržený i pro účely řízení jiného. Proto navrhl-li žalobce v jednom daňovém řízení provedení důkazu svědeckou výpovědí L. a A. P., nelze mít bez dalšího za to, že týž návrh byl učiněn i v dalším daňovém řízení jen proto, že se toto řízení týkalo téhož druhu daně za obdobné typy plnění a že v obou řízeních by se případná výpověď týkala skutečností souvisejících s daní žalobce na vstupu. V obou řízeních se otázka daně na vstupu odvíjela od jiných okolností: Zatímco v prvním řízení (DPH za 3. čtvrtletí roku 2012) žalobce tvrdil, že zboží dovezené z Indie a Číny bylo následně prostřednictvím L. P. prodáno do Itálie a poté dále do Ruska, v nyní posuzované věci (DPH za 2. čtvrtletí roku 2012) žalobce naopak po celou dobu tvrdil, že neví, co se s dovezeným zbožím dále dělo, neboť zboží zůstalo v držení L. P.. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že důkazní prostředky (tedy i výsledky svědků) se navrhuje právě k prokázání konkrétních tvrzení relevantních z hlediska správného vyměření daně (srov. § 92 odst. 2 ve vztahu k § 93 odst. 1 daňového řádu). Proto tvrdil-li žalobce v jednom řízení prodej zboží do Itálie a za tímto účelem navrhoval vyslechnout uvedené svědkyně, nelze tento návrh na provedení důkazu „přenést“ do pozdějšího řízení, v němž nebyl následný prodej zboží vůbec tvrzen. Soud tudíž musí vycházet ze zjištění, že v průběhu daňového řízení, z něhož vzešlo nyní žalované rozhodnutí, nebyl návrh na provedení důkazu svědeckým výsledkem L. a A. P. vůbec učiněn. Z téhož důvodu nebyl žalovaný ani správce daně povinen se s takovýmto návrhem vypořádat, a proto soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný dostatečně nevyužil veškeré donucovací prostředky k zajištění jejich přítomnosti.

Vzhledem k tomu, že žádná ze vznesených námitek nebyla důvodná, dospěl Krajský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Pokud jde o návrh žalovaného,

aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč, je k tomu třeba uvést že přiznání paušální náhrady hotových výdajů dle žalovaným citovaného nálezu Ústavního soudu dopadá pouze na účastníky, kteří nejsou v řízení před soudem zastoupeni advokátem a zároveň vystupují jako fyzická nebo právnická osoba soukromého práva. Je-li však takovým účastníkem správní orgán, pak mu náhrada nákladů spojených s podáním písemného vyjádření k žalobě či s účastí jeho pracovníků u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. v zásadě nepřísluší (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 11/2014-47). Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Léblová